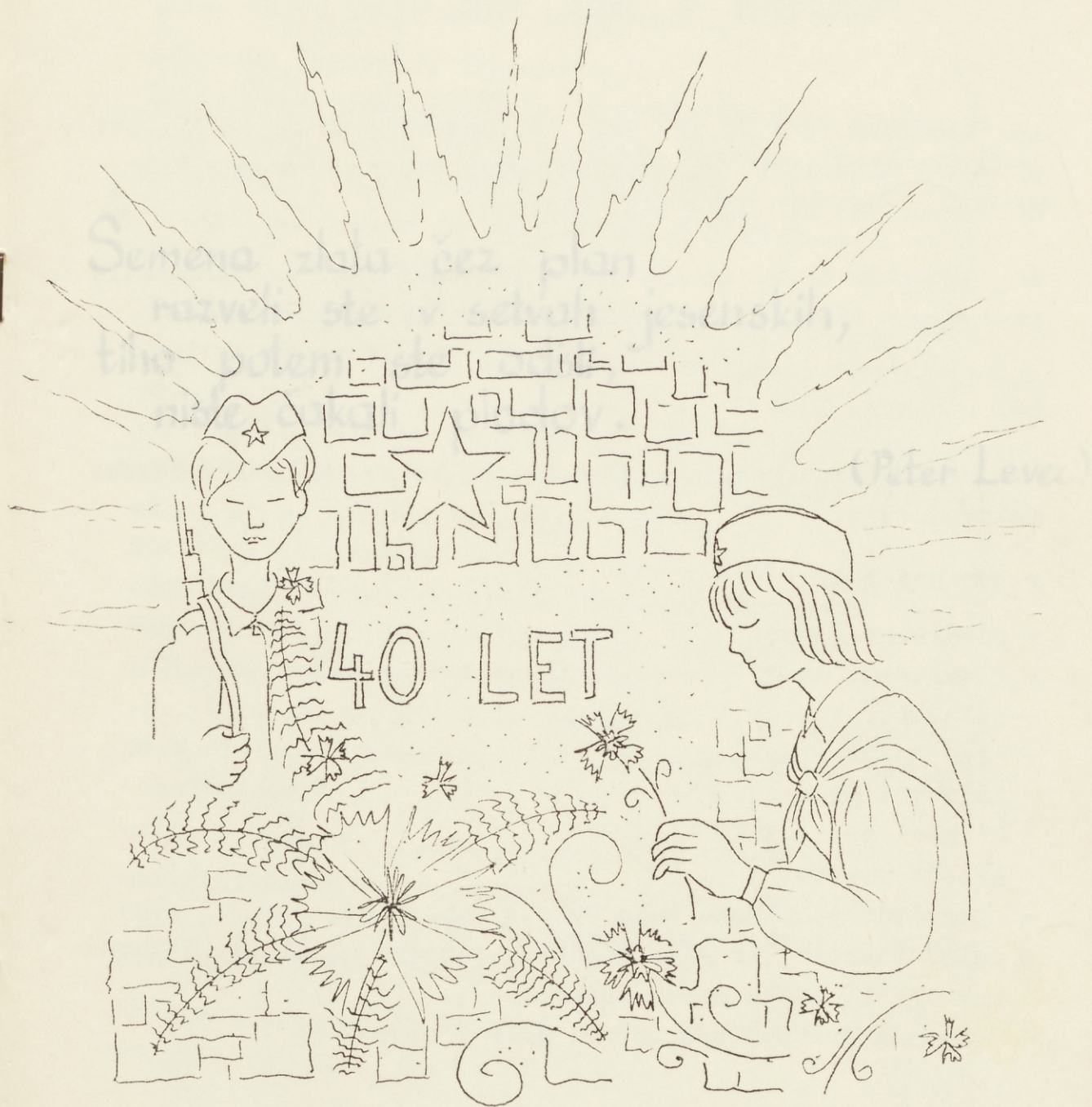

MLADO KLASJE

GLASILO UČENCEV OŠ TONE ŽNIDARIČ PTUJ

Š. L. 1984/85

Semena zlata čez plan
razveli ste v setvah jesenskih,
tiho potem ste odšli,
niste čakali plodov.

(Peter Levec)

Ob 40-letnici smrti
Toneta Žnidarčiča

PRIREDITVE OB DNEVU ŠOLE

13. decembra 1984 ob 12. uri, 14. decembra ob 8. in 10. uri v ptajskem gledališču gledališka predstava za učence - Mala čarovnica, ki ni mogla biti zlobna;

14. decembra ob 9. in 11. uri v Trnovski vasi in Vitomarcih srečanje s pisateljema Branko Jurco in Ivanom Potrčem;

14. decembra 1984

vas vabimo na osrednjo svečanost, ki bo ob 17. uri v šolski telovadnici:

P R O G R A M

- pozdravni govor,
- slavnostni govor pisatelja Ivana Potrča,
- položitev vencev,
- predstavitev šole,
- kulturni program,
- delovni jubileji,
- beseda gostov,
- otvoritev spominske sobe Toneta Žnidariča,
- ogled razstav (izdelki učencev, ljudska glasbila, likovna sekcija PD Alojz Arnuš Rogoznica),
- sprečanje gostov in delavcev šole v zbornici.

Krajevna skupnost
Tone Žnidarič

Učenci in delavci
Osnovne šole Tone Žnidarič

"... Učiteljico so imeli radi, tudi Breda je imela rada svoje šolarje. Bila je njihova, kot je bila njihova tudi šola. Ta je imela svojo zgodovino..."

Svoboda! Čudovita, brezskrbna...

Šola! Prostorna... svetla... dvonadstropna stavba ob reki Dravi. Notri polno veselega vzdušja. Svetli obrazi se srečujejo na hodnikih. Pozdravi kar dežujejo. Med razjasnjenimi obrazi so tudi temni, žalostni...

Je slaba ocena, skrbi..?

Zvonec. Hodniki se spraznijo. Zadnji učenec izgine v razred. Dežurna pazita, da je na šoli mir, usmerjata ljudi...

V razredih je drugačno razpoloženje. Učitelj odpre redovalnico. Nekaj rok se dvigne. Druge obležijo na klopeh, glave se potuhnjeno potopijo v knjige.

Poklical je drugega... Vprašanje... Tiho... Druge roke neprestano mahajo po zraku. Tovariš! Tovariš!

Vsak bi rad bil boljši. Tekmujemo med seboj.

V športu, znanju...

"... Tudi tisti, ki bi se rajši igrali in potepali, so se sprijaznili s poukom. Še trdoglavcev se bo prijelo nekaj učenosti..."

Pouka je konec. Zdrvim po stopnicah. V pritličju se ustavim. Ozrem se na spomenik - Tone Žnidarič
1913 - 1944. Minilo je štirideset let, odkar je umrl.
Pred njim gorita dve lučki.

Mi vemo, kaj nam je priboril on in tisoč njemu enakih.
Svobodo!

Metka Ivančič, 8.a

SPOMIN JE ŠE VEDNO ŽIV

PO PRIPOVEDI BORCA KOZJANSKEGA ODREDA KARLA ŽMAVCA- GORAZD

Iz pričevanja tov. Žmavca smo izvedeli, da je spoznal narodnega heroja Toneta Žnidariča med vojno. Srečala sta se v Metliki, kjer je bil tov. Žmavc takrat v višji oficirski šoli. Borcem, ki so bili poslani v šolo, je predaval tudi Tone Žnidarič. Pri njih je bil zelo priljubljen, zaradi človečnosti, tovarištva in velikih izkušenj, ki jih je pridobil v španski državljanski vojni.

Do ponovnega srečanja med njima je prišlo na Kozjanskem. Glavni štab je poslal Toneta Žnidariča v Kozjanski odred, da preveri delovanje odreda. Borci odreda so ravno tedaj uničili večjo žandermerijsko postajo, same Planine, kjer je bila močna nemška postojanka, niso mogli zavzeti. Ker Nemcev niso mogli uničiti, so jih z blokado držali mesec dni. Z njo so jih prisilili, da so se predali. Tone Žnidarič je tedaj zelo pohvalil Kozjanski odred, še istega leta, je odred na osnovi njegove analize priznan, kot najboljši odred v Sloveniji.

7. novembra 1944 leta so borci v bližini glavnega štaba, ki je bil tedaj v Beli Krajini preizkušali nov minomet. Preizkušnjo je opazovalo tudi nekaj višjih oficirjev iz Glavnega štaba. Med opazovalci je bil tudi Tone Žnidarič. Dva uspela izstrelka sta navzoče opogumila, da so se počutili povsem varne. Novo in ne dovolj preizkušeno orožje je ob tretjem izstrelku zatajilo. Mina je eksplodirala v cevi minometa. Huje ranjenih je bilo pet opazovalcev. Za posledicami ran je po enajstih dneh umrl tudi Tone Žnidarič.

Kadar se mladi srečujemo z zgodovino naše preteklosti, preko pripovedi nekdanjih borcev, šele spoznamo, kako težka, nepredvidljiva in pogubna je bila vojna.

Zgodovinski krožek

Bila je druga vojna. V mesecu septembru leta 1943 je prišel stric na dopust iz nemške vojske kot ranjenec. V strašni ofenzivi na ruski fronti se je sam ranil v roko in to mu je rešilo življenje. Kot ranjenec je prišel na dopust v Gradec, od koder mu je uspelo s pomočjo znancev priti ilegalno na svoj dom v Vitomače.

Po nekaj dneh dopusta mu je stari oče, kateri je imel vezo s partizani na Pohorju, omogočil priti v pohorski odred nad Slovensko Bistrico. Že po osmih dneh so ga zadeli v desno nogo strelji nemške strojnice. Premoč Nemcev nad peščico partizanov je bila prevelika, zato so ga partizani ranjenega pustili, da so si lahko rešili gola življenja. Z zadnjimi močmi se je zavlekel pod kup vejevja in tako ostal tam tri dni, kar je bilo usodno za njegovo nogo, kajti nastopila je zastrupitev. Na smrt sestradan in bolan se je potem četrto noč priplazil do prve pohorske kmetije. Imel je srečo, da je prav ta kmetija sodelovala s partizani. Toda zastrupitev se je širila naprej in brez zdravniške pomoči ni šlo. Sedmi dan po tem dogodku je šel kmet v Slovensko Bistrico in poiskal zdravnika, za katerega je vedel, da sodeluje s partizani. Brž ko je zdravnik videl poškodbo, je ugotovil, da tudi on ne more pomagati. Ker se je zastrupitev širila že na trebuh, je bilo treba odrezati nogo. Takrat sta se kmet in zdravnik omislila lažno zgodbo, češ da so ga ranili partizani, ko je hotel od njih pobegniti. In tako je kmet naložil strica na voz v slamo in ga z volovsko vprego odpeljal v Slovensko Bistrico. Nemci seveda tej zgodbi niso verjeli.

Ker pa je bil težki ranjenec, so ga kljub domnevi, da je partizan, odpeljali v mariborsko vojaško bolnišnico. Tam so mu seveda najprej odrezali nogo in potem delali na njem razne poskuse tako, da so mu na več mastih prerezali trebuh. Bil je seveda v nezavesti. Po petih dneh je prišel k zavesti, zaradi česar so bili Nemci razočarani. Potem je iz dneva v dan okreval. Ko je bil že skoraj zdrav, je bil ob bombnem napadu v kleti bolnišnice obsojen na smrt. Sodba ni bila izvršena. Premošččen je bil v taborišče, kjer je dočakal konec vojne.

Srečno se je vrnil v svoj rojstni kraj, na žalost kot težki invalid.

MOJ DEDEK MED N O B

Moj dedek je bil mladenič, ko se je začela vojna. Naše kraje so zasedli Nemci. Vsi mladi fantje, ki še niso na skrivaj odšli v partizane, so morali v njihovo vojsko. Med njimi je bil tudi moj dedek.

Odpeljali so ga na fronto. Pri nekem napadu je pobegnil k Rusom. Rusi so ga lepo sprejeli. Povedal jim je, da je Jugoslovane in da je moral prisilno stopiti v nemško vojsko. Bojeval se je z Rusi in z njimi prišel osvobajati Beograd.

Po težkih večdnevnih bojih so s tovariši premagali Nemce in osvobodili naše glavno mesto. Tam je spoznal slovenske tovariše in z njimi odšel proti domu. Pri nekem napadu je bil ranjen v oko. Zdravil se je v partizanski bolnišnici. Očesa mu niso mogli rešiti.

Danes je moj dedek vojaški vojni invalid. Ima medalijo hrabrosti. Zelo sem ponosna nanj, ker se je boril za našo domovino in za to, da mi živimo v miru. Nikoli ne bom pozabila, kako mi je s ponosom in žarom v očeh pripovedoval o NOB.

Aleksandra Polanič, 5.b

NA PRAGU SVOBODE

Skupina partizanov se je veselo vračala med Spuhljo in Brstjem na svoje domove. Niso slutili, da sovražnik še ne miruje.

Neki domačin je javil nemški policiji, kje lahko dobijo partizane. Pridrvel je kamion oboroženih nemških vojakov. Partizani so jih zagledali prepozno. Niso uspeli pravočasno pobegniti ne v bližnji gozd in ne v hiše. Vsi so obležali mrtvi.

Po osvoboditvi so jim postavili v Spuhlji spomenik, v katerem so vklesana njihova imena. Nanje se spomnimo vsako leto šestega decembra in ob dnevu mrtvih.

Irena Junger, 5.b

KAJ JE ŠKODA?

- Škoda je, da neizkušeni borci v gozdu streljajo živali.

Boštjan

- Škoda je, če učenci razbijejo okno.

- Škoda je, če dobim slabo oceno.

Tanja

- Škoda je, da mnogo ljudi na svetu umre zaradi pomanjkanja hrane.

Dušanka

- Velika škoda je, da na eni strani ljudje umirajo od lakote, na drugi pa se kopajo v izobilju.

Janja

- Škoda je, da človek meče odpadke v reke, potoke in slabša lep videz narave.

Miha

- Škoda je, da mnogi otroci nimajo doma, da se morajo skrivati, da jih je strah, da nimajo več očeta ali mame.

Valentina

- Škoda je, da današnja neolikana mladina lomi po parkih luči, klopi, uničuje cvetje in naravo.

Vanja

- Škoda je, da nekateri ljudje po lokalih popivajo, zapravljajo denar ter škodujejo sebi in družbi.

Simona

- Škoda, da na svetu ni več prijaznih ljudi, s katerimi bi se lahko pogovarjal, smejal in veselil.

Simona

- Škoda je, da človek izkorišča in onesnažuje naravo ter podira ravnovesje.

Vanja

- Škoda je, da velike tovarne spuščajo odpadke v naše reke, brez katerih ne moremo živeti.

Davorin

- Škoda cvetlic, ki jih ljudje trgajo, potem pa zavržejo. Škoda mladih ljudi, ki zaradi družbe zaidejo na napačne poti.

Lidija

- Učenci 6.b

POČITNIŠKI DNEVI SO PREHITRO MINILI

Šolski zvonec je še zadnjič zazvonil konec ure. Pognali smo se iz razreda po hodniku. Vsi smo bili srečni, ker so se pričele počitnice.

Vsak dan sem dolgo spala. Potem sem pospravila sobo; se umila in šla v kuhinjo jest. Zelo rada sem se igrala s punčkami. Pomagala sem tudi mami v kuhinji. Doma imamo tudi zajčke. Vsak dan sem jih hranila. Tudi mlade zajčke smo dobili. Včasih smo se peljali k stari mami. V mesecu avgustu smo bili na morju. Imeli smo lepo in toplo vreme. Tudi na učenje nisem pozabila. Pa v knjižnico sem redno hodila. Moje počitnice so bile lepe in vesele.

Zdaj smo spet v šoli in potrudili se bomo, da bomo dobri in pridni učenci.

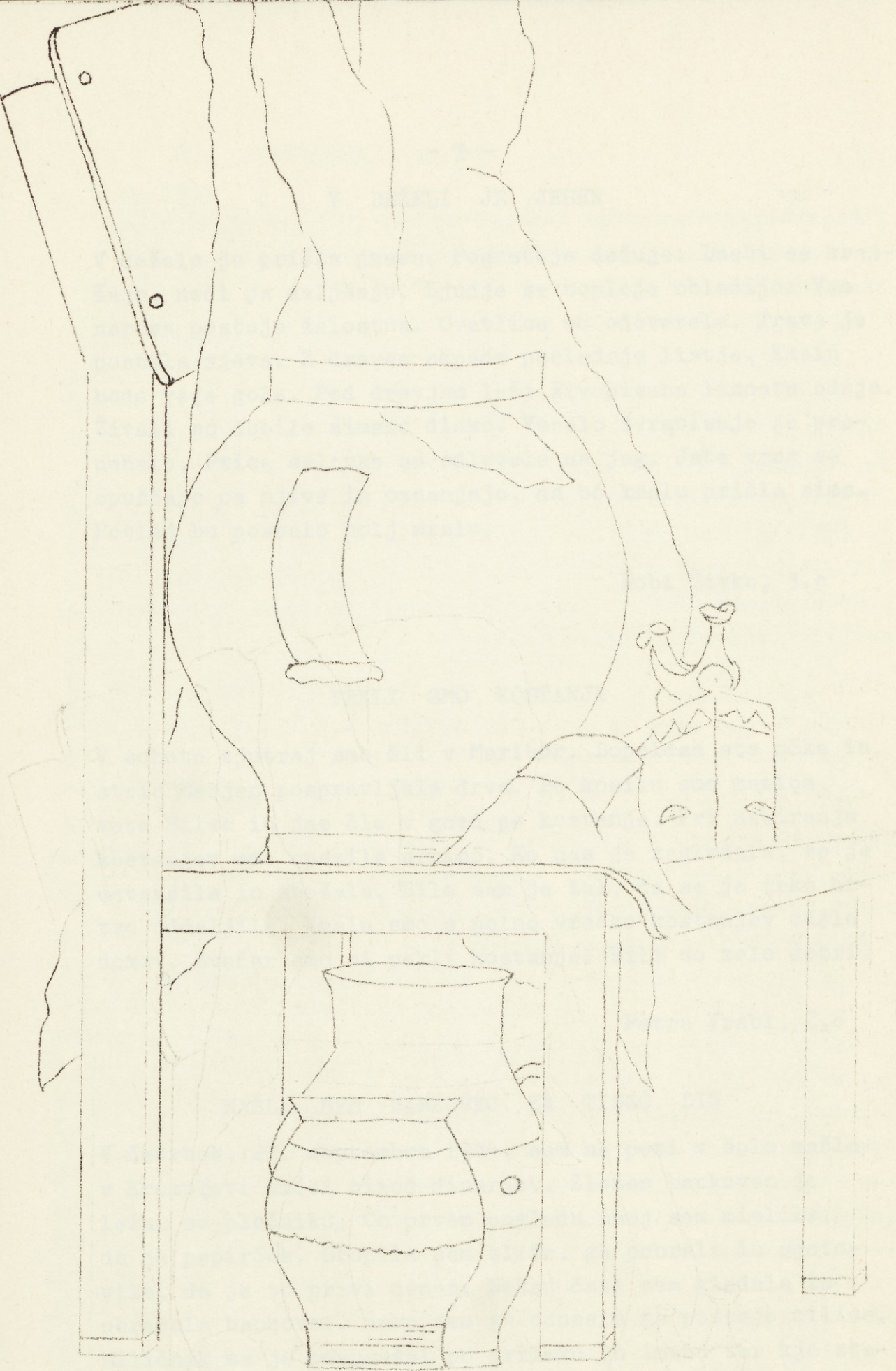
Renata Zelenik, 3.a

NAŠA ŠOLA

Naša šola se imenuje osnovna šola Tone Žnidarič. Ima dve nadstropji. Obiskujejo jo učenci iz Ptuja, Budine in Spuhlje. Jaz hodim v 2.c razred. Uči nas zelo dobra tovarišica. Na naši šoli imamo dosti interesnih dejavnosti.

Zelo rada hodim v šolo.

Jasmina Petrovič

STRAŠEK ROK

V DEŽELI JE JESEN

V deželo je prišla jesen. Pogostejše dežuje. Dnevi se krajšajo, noči pa daljšajo. Ljudje se topleje oblačijo. Vsa narava postaja žalostna. Cvetlice so odcvetele. Trava je postala rjava. Z dreves odpada poslednje listje. Kmalu bodo veje gole. Pod drevjem leži živopisana lisnata odeja. Živali so dobile zimsko dlako. Veselo žvrgolenje je prenehalo. Ptice selivke so odletele na jug. Jate vran se spuščajo na njive in oznanjajo, da bo kmalu prišla zima. Potlej bo postalo bolj mrzlo.

Robi Živko, 3.c

PEKLI SMO KOSTANJE

V soboto zjutraj smo šli v Maribor. Dopoldan sta očka in stric Marjan pospravljala drva. Po kosilu smo mamica, teta Silva in jaz šle v gozd po kostanje. Pri nabiranju kostanjev smo opazile srnico. Ko nas je zagledala, se je ustrašila in zbežala. Bilo nam je žal, da se je tako hitro oddaljila. Kmalu smo s polno vrečko kostanjev odšle domov. Zvečer smo si pekli kostanje. Bili so zelo dobri.

Petra Vrabl, 2.c

NAŠLA SEM BANKOVEC ZA TISOČ DIN

V četrtek, 27. septembra 1984, sem na poti v šolo našla v Krempļjevi ulici tisoč dinarjev. Zložen bankovec je ležal na pločniku. Ob prvem pogledu nanj sem mislila, da je papirček. Stopila sem bliže, ga pobrala in ugotovila, da je to pravi denar. Nekaj časa sem gledala in obračala bankovec, nato sem ga odnesla na postajo milice. Miličnik me je povprašal po priimku in imenu ter kje stanujem. Opisati sem mu morala mesto najdbe. Ko sem mu vse povedala, sem mu izročila denar, ob misli, da bo prišel v prave roke. Ta dan sem zamudila pouk. Sprva me je tova-

rišica okregala zaradi zamude. Ko sem ji pojasnila, zakaj sem zamudila, me je pohvalila za pravilno ravnanje in se mi opravičila.

Nataša Jurkovič, 5.c

NA RAZSTAVI PTIC

Na razstavi ptic je bilo zelo veliko ljudi. Ptički so žvrgoleli. Najlepši so bili kanarčki. Štorklja je bila zelo velika. Jaz sem mislila, da ni živa. Ko smo šli v stran, nas je pogledala. Bile so tudi nimfe, rozela, pojoča papiga, ekšoti in veliko drugih ptičkov. Zelo lepi so tudi vrabčki in lastovičke.

Nataša Vrabl, 2.c

PRIŠLA JE JESEN

Jesen nas obdari s sadjem in z zelenjavo. Poplača nam naš trud. Jeseni so trgatve. Trgamo grozdje, pobiramo slive in dosti drugega sadja. Malo pred jesenjo se je začela šola. V šoli se učimo dosti o jeseni.

Mirjana Rodvajnc, 2.c

DAN PIONIRJEV

V petek, 28. septembra 1984 je bil dan pionirjev. Iz vsakega razreda so tovariši in tovarišice izbrali pet delegatov. Teh pet delegatov je šlo na proslavo. Ko so prišli od proslave, nam je tovarišica dejala, da moramo v vrsto. V vrsti smo šli na stadion. Ko smo prišli na stadion, se je pričelo tekmovanje. Tekmovali sta naša in Osojnikova šola. Po tekmovanju smo šli domov.

Suzana Kelc, 4.c

29. SEPTEMBER, DAN PIONIRJEV

„So že prišli?" Tovariš mi je dejal: „Ja, pridi greva jih pozdravit." Stopam po šolskem hodniku in premišljujem. Eno leto je že minilo, odkar so nam prišli v goste, pobratimi OŠ 8. maj iz Varaždina. Danes, ob dnevu pionirjev so spet tukaj. Ne tako množično kot lani, prišli so pa le, Upam, da se bodo med nami počutili prijetno. „Oh, sem že tu", pomislim. Potrkam po vratih, na katerih piše - pisarna. Stopim v sobo tovarišice ravnateljice in pozdravim. Zamizo so že sedeli gostje iz Varaždina, trije učenci in tovariš. Seznanila sem se z njimi in prisedla. Nekaj časa smo se pogovarjali o pouku, ocenah, zbiralnih akcijah, nato pa smo se odpravili na pionirsko konferenco, ki je bila v šolski telovadnici. Tu je bilo mnogo pionirjev naše šole, pionirji OŠ Franca Osojnika, mentorji in gostje OŠ 8. maja Varaždin. Sprejeli smo sklepe za naloge, ki jih bomo opravljali v tem šolskem letu, da se bomo marljivo učili, imeli lepe uspehe in s tem uresničevali željo tovariša Tita. Za zaključek smo še prisluhnili kulturnemu programu. Na koncu mi je postalo vroče, saj voditi tako konferenco ni od muh.

Toda to ni bil konec dneva pionirjev. V planu smo imeli še športno srečanje. Učenci naše šole bi se naj pomerili v atletiki z učenci osnovne šole Franc Osojnik. Zato smo se s prijatelji iz Varaždina odpravili na stadion odkoder smo opazovali, navijali in ocenjevali tekmovanje učencev. Toda čas je tekel in tovarišica mi je predlagala, da bi se vrnila z gosti v šolo, ker se morajo kmalu vrniti domov.

"Prav, škoda", odgovorim. Saj mi je bilo malo tudi žal, da ne bom videla vseh tekmovanj. Toda, če mora biti tako, pa naj bo. V šoli sem skupaj s tovarišicami, prijatelji iz Varaždina in tovarišico ravnateljico kosila, nato pa sem se morala posloviti, saj sem imela še opravke. Na poti proti domu sem ugotovila, da je bil na naši šoli 29. september slovesen dan. To je bil praznik vseh pionirjev.

Nataša Arko, 6.a

KULTURNO NARAVOSLOVNI DAN V ZAGREBU

Udobno sedim na sedežu, ko se ostali še vedno prerivajo pred vrati. „Končno gremo!“ se je oglasil nekdo spredaj, ko se je avtobus začel počasi premikati.

Sama sebi se smejem. Ko bi le vedela zakaj? „Barbara Walkman“, jo spomnim. Na ušesa si nataknem slušalke. Med poslušanjem gledam drveča polja, travnike... Nikoli niso bili zanimivi. Zdaj so. Avtobus se je nenadoma ustavil. Torej smo prispeli. V tehničnem muzeju sem prvič. Vsi se radovedno oziramo po velikih dvoranih. Vodič nas je pripeljal v planetarij. Sprva je le mrak. Na steni so črne sence hiš. Zasiže prva zvezda. Najlepša, najsvetlejša... Za njo druga. Tudi ta je lepa. Po zaspanih taktih glasbe jih je še več. Nastala je noč, posuta s tisoči zvezdami. Oči se le s težavo privadijo na ponovno svetlobo. Kje so časi Nikole Tesle, se sprašujem. Znamo dovolj ceniti tisto, kar je storil za nas? Visoka električna napetost. Blisk in grom sta se pomešala. Res je bil velik človek.

Na vrsti je svet rudarjev. Med hojo po rudniku in vonj po trohnobi draži nosnice. Ne, tukaj že ne bi delala. Polna lepih vtisov zapuščam muzej. Toda pred nami je še velesejem. Z Barbaro se sprehajava in zapravljava denar. Razstavljene so prelepe stvari. Nekdo naju opomni, da bo ura šest. Čas je za odhod. Prehitro je minilo, moralo bi trajati dlje.

Že dolgo sedim v avtobusu. Le zakaj še zmeraj razmišljam o kitajski razstavi, o čudnih predmetih, ki sem jih z zanimanjem ogledovala. Seveda, tam sem ga slučajno zagledala. Temni lasje z čopkom zadaj in svetlim pramenom. Ne, to ne bo trajalo dolgo. Samo spanje potrebujem, pa bo pozabljeno, saj sem že pošteno utrujena. „Podlehnik!“ zakliče Jasna. Vedno bliže smo cilju. Kmalu bo za mano še en čudovit dan.

Alenka Poharič, 8.a

NA KROSU

Mamin glas me je prebudil iz globokega spanja. „Ne dežuje, kros bo“, mi je rekla in že sem bil na nogah. Prišel je Tomaž. Pot od doma do šole se mi je zdela zelo dolga.

Napet sem, pričakujem štart. Kateri bom? Vse to mi meša kri v možganih. Sedmi razredi! Zdaj smo mi! Uh, srce mi vse bolj bije.

Poči! Zdaj se bo treba boriti za vsako mesto, za vsako sekundo. Trava je mokra. Pazi, kako tečeš! Egon je nekam hitro začel, drži se ga. Prerivanje, spotikanje nog, udarjanje. Dobro je, tudi to je mimo. Drugi sem. Kriza. Izdrži, še malo, še en krog. Egon omaguje, prehitevam ga. Oh, kostanj, skoraj bi me zadel. Pogledam, seveda, nekateri so ljubosumni, da sem ga prehitel. Pusti jih, dalje! Mimo tribune tečem, čujem glasno navijanje: „Žuka, Žuka!“ Iz druge strani pa „Drejč, Drejč!“

Drži se me, še malo Mitja, še pol kroga. Vsak korak je težji. Nog ne čutim več. Kar same me nosijo. Še je za mano. Iztisni zadnje moči! Malo sem se oddaljil. Še pol krivine in na cilju sem. Kriki: „Žuka, Žuka!“ Vse glasneje jih slušim. Da, še malo in tu sem, še petnajst korakov. Drejč je za mano, dober je. Cilj! Listek? Oh, za nogavico je. Izgubil sem ga. Tovarišica piše novega.

Tovariš mi čestita. Uh, prihaja veliko čestitk iz vseh strani. Ne utegnem vse naenkrat. Čaj, da prilegal bi se. Ampak, kje je? Odnesli so ga. Proglasitev! Ekipno smo prvi. Ne, ajevci so prvi. Ne! Še ena pomota! Zmagal je 8.b!

Mitja Žuran, 8.b

IZ MOJEGA OTROŠTVA

Že zelo majhna sem bila hudo klepetava in radovedna. Rada sem se pogovarjala, zato sem hitro navezala stike z ljudmi.

Imela sem štiri leta. Večkrat smo se odpeljali v Halozne k babici. Na bližnji kmetiji je stanovala starejša ženska. S staro mamo sta bili prijateljici in sta večkrat skupaj poklepetali. Po obisku, ko se je soseda poslovila, sem

ponavadi odšla z njo v hlev, pokazala mi je krave in teličke, skupaj sva jih nakrnila in se veliko tudi pomenili. V pogovoru sem jo vedno ogovarjala s „ti“, kar nje ni motilo, zaskrbelo pa je starše.

Nekoč se ji je mama opravičila.

„Veste, tako majhen otrok... No, saj ne zamerite, ker vas tika?“

Namesto sosede sem kar jaz začudeno odgovorila: „Zakaj bi se teta jezila? Saj tudi ona meni ne pravi „vi“! Vsi so se nasmejali, jaz pa, ki sem stala med njimi, s svojo otroško pametjo nikakor nisem mogla razumeti, zakaj bi mi soseda zamerila.“

Oče rad ribari. Večkrat me je vzel s seboj, ko sem bila še manjša.

Nekoč sva šla k potoku, ki je tekel mimo tetine hiše. Odločila sem se, da ne bom šla z očetom, ampak bom ostala na travniku in nabrala teti kamilice.

Čez čas sem se s polnim naročjem hotela vrniti, ko sem zagledala svinjo, ki je tekla proti meni. Pravzaprav sem samo mislila, da teče k meni, gotovo se je hotela le igrati. Prebledela sem zakričala od strahu, kamilice sem vrgla proč in se pognala v dir. Ne vem, kako dolgo sem bežljala po travniku. Svinja se ni hotela utruditi. Na srečo sem se spomnila, da me na drevesu ne more ujeti. Zadnje sile sem porabila, da sem se povzpela na bližnjo hruško. Splezala sem čisto pod vrh in se prestrašena in izmučena pričela dreti. Svinja se je skrušena vrnila proti hiši.

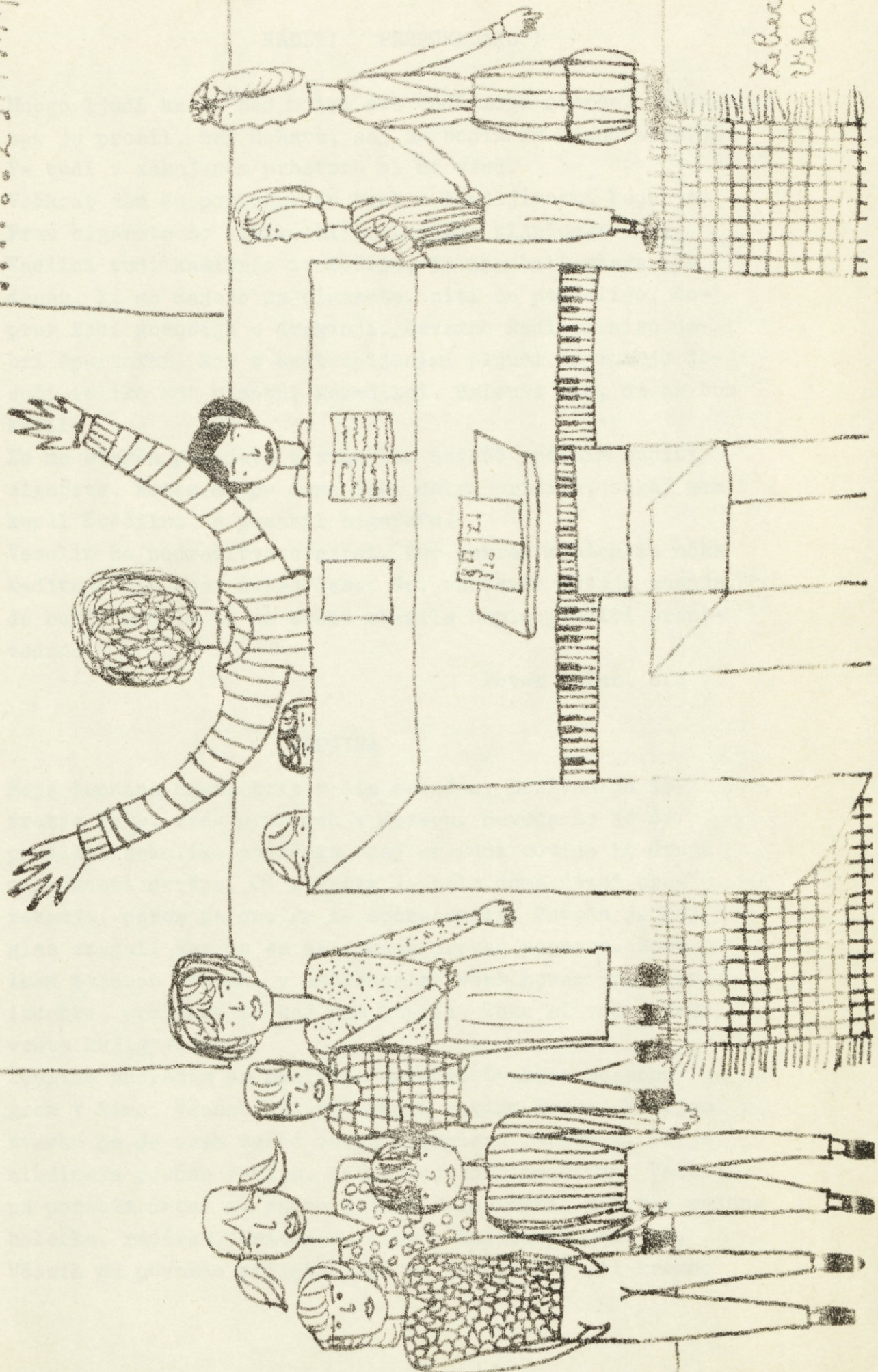
Zdaj se je razkril nov problem, kako priti z drevesa. Če sem samo pogledala dol, se mi je zvrtilo v glavi. Oklenila sem se veje in se še huje cmerila.

Tako bi ostala verjetno do noči, če me ne bi slišal oče, ki je lovil za naslednjim ovinkom. Z veliko muko me je spravil na tla in kar verjeti ni mogel, da sem sama prišla na drevo. Povedala sem mu vse, kar se je zgodilo in pričakovala tolažbe. Očka pa se je samo smejal, tako smejal, da sem mislila, da ga bo konec.

Valentina Vidovič, 6.b

|| 111 0 2 2 2 2 2 ||

Zeber
Uika 5.B.

KADITI PREPOVEDANO !

Mnogo ljudi kadi. Med njimi sta tudi moja starša. Že večkrat sem ju prosil, naj nehata, saj se bojim za njuno zdravje. Pa tudi v zakajenem prostoru mi ni všeč.

Večkrat sem že poslušal in bral o škodljivosti kajenja. Prav cigarete so tiste, ki povzročajo pljučnega raka. Kadilci tudi kašljajo in tožijo, da jih boli glava. Na denar, ki ga dajejo za cigarete, niti ne pomislijo, čeprav radi govorijo o draginji. Navadno kadilci niso dobri športniki, ker z zastrupljenimi pljuči ne morejo doseči toliko kot pametni nekadilci. Sklenil sem, da ne bom kadil.

Ko me starša pošljeta v trgovino nalašč pozabim kupiti cigarete. Potem me pa doma čaka dolga pridiga, zakaj sem kupil žvečilne, a pozabil cigarete.

Veselim se podražitve cigaret, ker takrat mamica in očka kadita manj, vsaj nakaj časa. No, vendarle ostaja upanje, da bosta nehala in na steno obesila napis: „Kaditi prepovedano!“

Peter Kolar, 6.c

ŽEPNINA

Moja žepnina znaša tristo din mesečno. Dobivam jo že tretje leto, vsak prvi dan v mesecu. Seveda se je od predlani nekoliko povišala, saj so tudi revije in druge malenkosti dražje. Od začetka je bilo doma nekaj prerekanja, potem pa smo se le sporazumeli. Seveda je moj glas zmagal, kar pa se ne dogaja preveč pogosto. Doma imam poseben zvezek, v katerega si vsak mesec vpisujem izdatke, prejemke in kaj bom kupila. Tako si vodim neke vrste knjigovodstvo.

Žepnino uporabim za različne namene. Dvakrat mesečno grem v kino. Včasih si tudi kupim revijo Bravo. V mojem zvezku pa je vsak mesec obvezno napisan Zabavnik. To je mladinska poučna revija, ki jo najrajši prebiram. Večkrat pa porabim denar za razne šolske malenkosti, kot so: majhna beležka, radirka, brisalec, dišeča kulica in podobno. Včasih pa povabim prijateljico na kakšen sok ali kremno

rezino. Ves ta denar pa vzamem iz svoje žepnine. Velikokrat pa še mi kaj denarja na koncu meseca ostane. Ta denar si hranim v posebni škatlici za darila svojih najbližnjih. Zelo sem vesela, da dobivam žepnino. Joj veliko mojih vrstnikov sploh ne ve, kaj je to.

Damjana Slejko, 7.c

KAKO SEM SE NAUČIL ŽVIŽGATI

Nekega dne sem poslušal sestro, kako si je žvižgala Na planincih. Rad bi jo posnemal. Ko sem šel na pašo, sem poskusil, če bi mi uspelo.

Dolgo sem sukal ustnice, da bi zažvižgal. Ni in ni šlo. Bil sem že zelo hud. Nenadoma so se ustnice le prav obrnile in zažvižgal sem.

Od sreče sem kar skakal v zrak.

Ko sem prišel domov sem sestri povedal, da sem se tudi jaz naučil žvižgati. Pohvalila me je.

Od tistega časa si rad kaj zažvižgam.

Franci Pukšič, 6.d

SEJEM BIL JE ŽIV

V ponedeljek je bil v Ptujju že tradicionalen Katarinin sejem. Nekateri prodajalci iz drugih krajev so prišli že v soboto. Noči so prebili na ulicah ob svojem razstavljenem blagu. Drugi so prišli v ponedeljek zgodaj zjutraj.

Tudi s sestro sva se po končanem pouku napotili na sejem.

Na sejmu je bilo zelo živahno. Trgovci so vpili na glas in reklamirali svoje izdelke. Dalj časa sva se ustavili pri prodajalcu gobelinov in suhe robe. Pot sva nadaljevali po Murkovi in Prešernovi ulici. Tu so bili prodajalci starih oblačil. Ker so še pri nas ljudje revni, so si lahko poceni kupili obleko zase in za svoje otroke.

Sejemski obisk sva končali pri nakupu majhnega spominčka.

Želim, da bi bil ta sejem še vrsto let.

Laura Vukojevič, 5.b

MOJ KONJIČEK - PLAVANJE

Plavati sem začel, ko sem bil star štiri leta. Zraven očka sem hodil v toplice, kjer je on učil plavati šolske otroke. Navdušil sem se in sklenil, da bom tudi jaz treniral plavanje.

Pridno sem treniral skoraj vsak dan in se zelo izuril v hrbtnem in kraul plavanju. Tako sem prišel do prvih tekmo- vanj in dosegel kar lepe uspehe.

S plavanjem bom nadaljeval, saj me to zelo veseli. Čeprav porabim za ta moj konjiček veliko časa, mi ni žal. Mislim, da je plavanje za človeka lep in koristen šport.

David Breznik, 3.b

VESEL PRAZNIČNI DOGODEK

Praznične dneve sem preživljala doma. Prijateljica Vanja me je povabila na praznovanje rojstnega dne. Igrali smo se razne igre, jedli in rajali. Vanja je odprla vsa darila in bila zadovoljna. V veselem razpoloženju smo se razšli.

Mihaela Meško, 3.a

ŠOLSKO PRVENSTVO V KROSU

V torek, 2. oktobra, smo se učenci naše šole pomerili v krosu. Učenci našega razreda smo se uvrstili zelo dobro. Še posebej dobro so se izkazale deklice. Zasedle so vsa tri prva mesta. Prva je bila Mojca, druga Vanja in tretja Romana. Torej iskrene čestitke !

Tudi dečki niso dosti zaostajali. Prvi je bil Bojan, drugi pa Dani. Bravo! Dobili smo dva pokala in bilo je imenitno! Ostali učenci, ki nismo tako dobri športniki, smo za svoje sošolce držali pesti. Našim prvakom smo čestitali.

Po krosu smo se odpravili domov vsi utrujeni, a vendar zadovoljni. Lepo bi bilo, če bi bil kros še večkrat namesto matematike in slovenščine. To na našo žalost ni mogoče.

Maja Rozman, 4.a

26. novembra je bil Katarinin sejem. Trg in mesto sta bila polna ljudi. Iz šole sem šla skozi mesto in si ogledala sejem.

S sestro sva prišli k stojnici, kjer so bile drobne stvari. Za stojnico je bila ženska srednje in okrogle postave. Nato je k stojnici prišel fant. Ogledoval si je razne obeske. Dva sta mu bila zelo všeč. Preden je odšel, ju je skrivaj vzel s stojnice ter ju spretno pospravil v žep. Ženska za stojnico tega ni opazila. Svoje stvari je razkazovala dalje. Sreča! Bilo me je sram, saj je bil pionir.

Odšli sva dalje. Sejem je bil lep in živahen. Ni mi pa bilo všeč ravnanje dečka.

Lidija Rozinger, 5.c

IZDELAL SEM ŽERJAV

Nekoč se mi je pokvaril kasetofon. Strica sem prosil, naj mi popravi star gramofon. Ni ga mogel. V njem sem opazil elektromotorček. Vzel sem ga in premislil, kaj se da iz njega narediti. Izvedel sem, da avto na elektromotorček ni slab. Priskrbel sem si žice. Iz mehanotehnike sem sestavil škatlo na kolesa. Vanjo sem dal motorček. Toda nisem ga znal pognati. Nisem imel baterij, bila pa je nedelja. Spomnil sem se, da so v radiu. Vzel sem jih in poskusil, katera dela. Polovica jih je bila zanič. Dve bateriji, ki sta delovali, sem poskusil dati v "avto", a ugotovil sem, da je premajhen. Razočaran sem škatlo povečal. Bila je dovolj velika za vse, kar sem mislil dati vanjo.

Nestrpno sem avto pognal. Premaknil se je. Pokazal sem ga mamici. Rekla mi je, da je to zelo lepo, a naj popravim ohišje. Iz škatle na kolesa sem sestavil lep premični žerjav. Bil je pretežek in se je le počasi premikal. Nič zato, saj tudi pravi žerjavi ne vozijo hitro. Izum sem pokazal prijateljem, ki so me vprašali, kako sem to naredil. Vse sem jim lepo povedal.

Nekoč sem na žerjav naložil nekaj stvari. S težavo se je premaknil, v naslednjem trenutku pa eksplodiral. Vse sem dal v škatlo in sklenil, da ne postanem mehanik.

Branko Jurič, 6.b

KAKO JE BILO DANES V ŠOLI?

Danes je torek. Naporen dan, ki se začanja z matematiko, bom končal zvečer, ko pridem iz treninga. Prva in druga ura sta minili v redu. Sledi fizika. Prejšnjo uro smo pisali. Vsi nestrpno pričakujemo rezultate. Zvonilo je. V razred je stopil tovariš z dnevnikom pod roko. Sede. Začne brskati po testih. „Bezjak štiri, Poharič štiri!“ Vem, da testi niso uspeli. Nestrpno pričakujem svoj test. Čim bolj se bliža proti koncu kupa, tem bolj nestrpen sem. „Žuran, dve.“ Strah me spreletava po celem telesu. Kaj bo doma? Ostali dve uri sta še kar mirno minili.

Hodim priti domu in razmišljam. Kaj bo doma? Kaj bo doma? Samo te besede mi rojijo po glavi. Sedem za mizo in jem kosilo. Vsi me sprašujejo: „Mitja, kako je bilo danes? Jaz pa: „Dobro je šlo.“ Izmažem se, ampak vem, da bom slej ko prej moral povedati. Govorilna ura je blizu, zvedeli bodo. Tudi ata pride iz službe. „Mitja, kako je bilo?“ so njegove prve besede. Ojunačim se: „Pri vseh urah je šlo, pri fiziki pa ne, dve sem pisal test.“ „Koliko? Spet se nisi nič pripravil, bolj ti govorim, slabše je! Da se mi greš takoj učiti! Pripravi se za jutri, da mi ne dobiš slabe ocene!“ kriči, jaz pa že pišem nalogo za naslednji dan. Ura je pol štiri. Vprašal ga bom, če smem na trening. „Ne!“ je strogo odvrnil. Bil sem jezen, da ga nikoli več ne bi pogledal. V sobi ležim na postelji. Prišel je. „Lahko greš na trening. Si se naučil vse, si si pripravil stvari za jutri?“ „Sem,“ odgovorim in že si pripravljam stvari za trening.

Oh, ti starši. Prvo te zmerjajo, se derejo nate, ti vse prepovedujejo. Nato pa, dobro je, pojdi. Priden si. Samo nauči se. Včasih imajo trdo srce, včasih pa mehko, da bi ti vse dali!

Mitja Žuran, 8.b

OH, TI ODRASLI

Odrasli! Mladi danes vse pogosteje uporabljamo to besedo. Sprašujemo se, ali nas res ne razumejo, ali nas enostavno nočejo razumeti. Hočejo, da bi bili podobni njim. Včasih njihove zahteve nevede izpolnjevamo, ker pravijo, da

podedujemo njihove lastnosti. Torej delamo napake, katere so nekoč delali tudi sami.

Zakaj nam ne pustijo živeti našega življenja? Če na ravnamo kakor želijo, nas ogovarjajo. Predvsem starejši. Ti vidijo ves svet okoli sebe, samo sebe ne. O vsakem znajo vse povedati. Podobni so parazitom. Neprestano ponavljajo zgodnice iz svoje mladosti. Nič jim ni prav, od oblačenja do frizure. Ene hlače so pretesne, v drugih se izgubiš, lasje so spredaj največkrat predolgi, ali pa je kar frizura zanič.

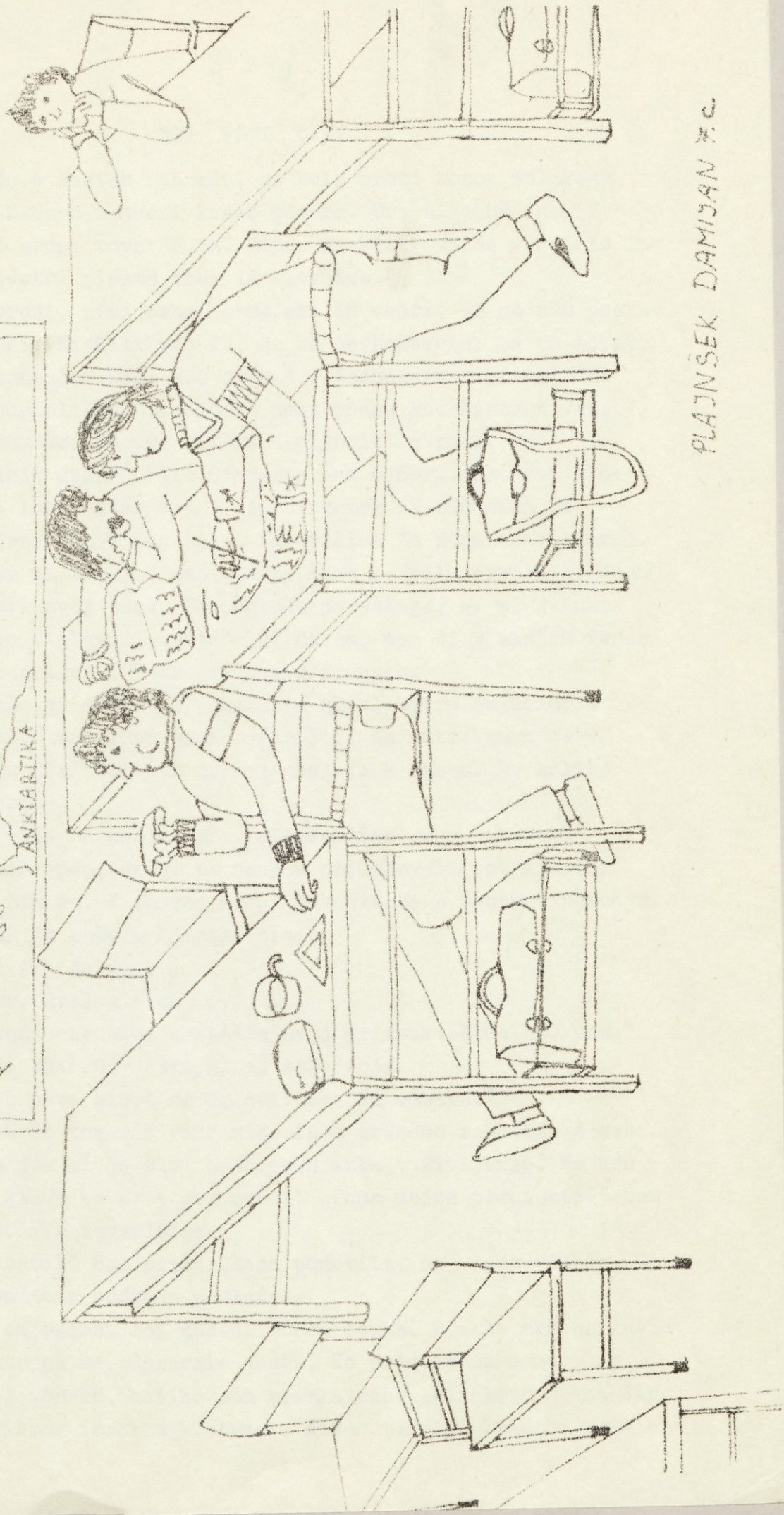
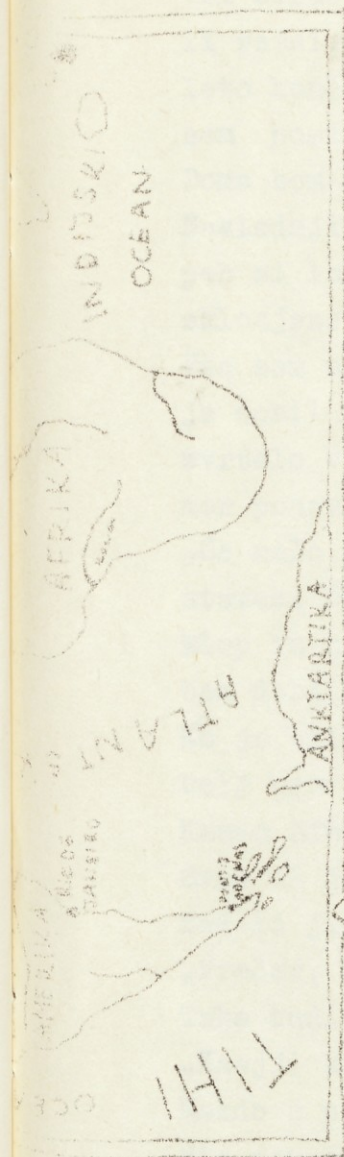
Pa glasba? Če mama ne nasprotuje oblačenju, bo pri glasbi gotovo kaj dodala. „Le kaj vidiš v tem kričanju?“ navadno vpraša. Pa ni res, da poslušam samo hrupno glasbo, celo zelo redko jo poslušam. Bolj vseč so mi nekoliko umirjene pesmi, tem včasih prisluhne tudi ona. Tako dolgo jo prepričujem, da se nazadnje vda in prizna, da ji je pesem vseč. Hvaležna sem ji, da vsaj z malo razumevanja gleda na moje idole, saj je nekoč imela tudi svoje. Bili so seveda precej drugačni od mojih, pa kljub temu jim še zdaj rada prisluhne.

Sicer pa gre danes za povsem različni generaciji. In nekateri se s tem še vedno ne morejo sprijazniti. Po njihovem bi morala iz vsake hiše odmevati Beethovnova simfonija. Podobno se dogaja v šoli. Učitelja svojo slabo voljo velikokrat stresajo na nas. Mislijo, da imajo samo oni probleme, mi pa o svojih težavah še pomisliti ne smemo, saj smo še premajhni, da bi jih sploh lahko imeli. Res je, da vsi učitelji niso enaki in nekateri kljub temu še pokažejo dobro voljo in vsaj nekaj razumevanja za nas.

Mladim je verjetno najhuje, kadar jih ne razumejo odrasli. Takrat se predajo alkoholu in mamilom. Uničujejo sami sebe. Ko to spoznajo, je prepozno.

Da, tako je danes. Želim, da bi mladi še naprej razvijali svoje interese, ne glede na mnenja odraslih in si končno ustvarili svoj svet, svet, v katerem bi bili srečni.

Alenka Poharič, 8.b

PLAJNŠEK DAMJAN K. J.

MOJ PRVI CVEK

Bilo je v šestem razredu, že bolj proti koncu šolskega leta. Zvonec zazvoni konec odmora. Ura slovenščine. V razred stopi tovarišica. Odpre dnevnik, vpiše vanj uro in pove: „Jutri pišemo test iz slovnice.“

Vsi obrazi, prej tako nasmežani in vedri, so na mah postali resni. Mislili smo že, da so se kontrolne za to šolsko leto končale. Toda kot strela z jasnega kontrolna! Jaz sem pomislila. Slovnica – meni znana kot španska vas. Doma bom morala prav pošteno pljuniti v roke.

Naslednji dan ni bilo divjanja med odnori. Na vseh klo-
peh si lahko samo videl odprt zvezek za slovnico in sklonjene glave nad njim. Tovarišica je stopila v razred. Vsa sem se tresla, saj sem si doma le malo prebrala. Vsak je dobil svoj test. Ob pogledu na naloge, se mi je kar zvrtilo v glavi. Bon znogla? Moram, sem si v mislih venomer ponavljala. Lahko mi pokvari uspeh.

„Še malo pa oddajte,“ zaslišim glas. Hitro še določim stavek. Nato vrnem test tovarišici na mizo. Vrnem se v klop in misli mi kar naprej uhajajo k testu. Le koliko bom dobila?

Ko je bila na urniku spet slovenščina, smo nekateri bolj nestrpno, drugi pa ranj – pričakovali tovarišico. Konec odmora. V razred stopi tovarišica s testi v naročju. Srce mi je začelo hitreje biti.

Začela jih je deliti.

„Vrečer, Hvalec, Šegula,....“

Tako tudi naenkrat zaslišim svoj priimek: „Minelač, ena.“

„Kaajj, koliko!“ zazijam od začudenja.

Nekdo s prve klopi se oglasi: „Ena si dobila.“

Šla sem do tovarišicine mize in s tresočo roko vzela test. Kar na jok mi je šlo. Moja prva enka v življenju. Ne gre mi iz glave ta presneta ocena! „Doma dajte podpisati!“ nam je naročila tovarišica.

„Podpisati?“ Sem prestrašeno ponovila, saj sem vedela, da jih bom doma pošteno poslušala.

„Ja,“ se oglasi moj sosed. Konec pouka. Stekla sem na kosi-
lo, nato pa se odpravila domov. Ko pride mana domov, me najprej vpraša, koliko sem pisala test. „Prekletec,“ sem čis-
to potihoma izrekla kletvico. Nisem vedela, kako bi začela

„No, ali si slišala, kaj sem te vprašala?" ponovi mami že malce razburjeno. S strahom sem ji odgovorila.

„Ena."

„Ena? Kaj si čisto zmešana! Na koncu leta bi se morala jo potruditi za čim boljši uspeh! Ti pa mi domov prineseš enko! Enko?! Se razjezi mama. Take je še nisem videla nikoli. Res sem jo morala razočarati.

„Saj mi ne bo pokvarila uspeha," sem potihoma rekla.

Saj jo je skoraj bolj težilo kakor mene. Seveda tudi meni ni bilo vseeno. Vendar kaj sem hotela. Kaj morem, take so mame, ki so navajene na same petice in štirice, če pa se ti enkrat ponesreči in domov prineseš enko, vzganjajo tak hrup, da je grozno.

Helga Mihelač, 7.c

CIGARETA...

Le zakaj? Živa norija! Dobro. Vino te odžaja, kruh ti po-teši lakoto. Čemu pa cigareta?

Kamor prideš, je zakajeno. Osnovnošolci že skoraj vsi kadijo. Kmalu bodo že v vrtcu. Nič jim ne koristi, le važijo se. Če kadiš, si junak.

V naši družini smo nekadilci. Vendar mi prijateljičina mama vsak dan toži: „Jaz se bom hin rihtala s temi cigaretami, dve škatli povlečem na dan.

Simoni sem že rekla: „Kadar si bo prižigala, ji s škarjami odreži stran polovico čika. „Kaj pa, ko me ne bo?"

Ne vem." Uničila bi vse tovarne cigaret. Kajti nikotin pride z dimom v pljuča, draži sluznico ust in grla.

Sčasoma povzroči kašelj in mnogokrat tudi raka.

Že majhni otroci se s tem igrajo in se jim zdi prav imenitno. Najprej enkrat poskusijo, potem pa kar eno in še eno. Enako kot pri mamilih. V mladosti postaneš odvisen od njih in kasneje ne znaš nehati.

Katiti začnejo tisti, ki so v brezdelju in se dolgočasijo. Športniki in mladina, ki je zaposlena, se v to ne spušča. Včasih je bilo to moderno, danes je moderno biti zdrav.

NIKOLI

Bojana Ratejc, 7.b

SREČANJE Z JUNAKOM IZ KNJIGE

„Tom Sawyer.“

Pravkar sem gledal televizijski spored in opazil film o tej zgodbi. Zamislil sem se, in v globokem premišljevanju se mi je zdelo, da so me misli zanesle naravnost k Tomu.

„Ali me poznaš?“ se je zaslišalo.

„Seveda, Tom, Tom Sawyer, sem se razveselil. Ali je to sploh mogoče.“

„Še me poznaš“, si je oddahnil junak.

„Kako da ne, sem vzkliknil. Glavnega junaka knjige Mark Twaina, da ne bi poznal.“

„No no, ne hvalisaj se preveč,“ mi je dejal. Raje povej kaj dobrega.

Tom, sprva mi povej, kako si se sploh znašel tukaj.

„Žeja me je prignala.“

„Potem pa, če je tako pojdimo na sok.“

Mama je postavila pred naju velika kozarca limonade.

„To pa to,“ je rekel Tom. Kakor takrat, ko smo se peljali s prijatelji na splavu.

„Se spominjaš?“

„Misliš takrat v knjigi?“

Ja kaj pa ...

„Že dobro,“ sem, pritrdil Tomu.

„Kako pa kaj z Becky, Tom,“ sem nazaupljivo vprašal.

Pazi se...

Pa še to ti povem, da so bila to le otroška leta.

„Prav, oproščam se ti.“

„Ni za kaj.“

Pogledal je na uro, nato pa še na svojo.

„Nekoliko vam zaostaja,“ je pripomnil.

„Tom, ostal pa si še vedno tak kot v mladih letih, ga je oštela mama.“

Nasmejal se je in povedal: „Zdaj pa moram iti, drugače bo me teta Polly priganjala!“

Franci Čuš, 7.b

BITKA ZA TOČKE

„V vrsto!“ vzklikne tovariš Klemenčič. Deset se jih naj pripravi, da bodo metali žogice v koš. Uh! Kakšen direndaj!

„Ne, prepirajte se več! Pet fantov, pet deklet!“

Peter!“ Prej si se važil, zdaj pa pokaži kaj znaš!“

„Franci, Franci, Franci, zadeni!“

Neva je v nejevolji.

„Pustite ga! Naj se skoncentrira!“

Končno začne metati. Nihče nič. Joj, kako nas bodo drugi razredi prehiteli!

„Vrzi, Peter!“ Oh, kakšna sreča!

„Irena! Irenaaa!“

„Bravo!“ Vsaj dva gola.

Odpravimo se na start. Alenka se dere: „Da boste vsi hodili v koloni eden po eden. Cesto prečkamo v vrsti!“ Sranje! Še osem minut!

„Živčkanje poteka v velškanskem hrupu!“

Še nekaj minut, ko zakliče tovarišica Gašperšičeva: „Gremo!“ Groza! Tako se deremo ko počene kure. Tišina!“

„Alenka bori, da ne zalutamo!“

„Daj, vtihnite žol!“

Prispemo do prve kontrole. Ratajčka lazi samo naprej.

Narobe gremo čez cesto. Suza pa: „Ja, ja, tukaj imate še tri točke minusa!“

„Joj!“ Eto, smo že naredili napako!

„Gremo naprej! Ne obirajte se! Natalija, pridi malo sem!“

„Glej, tukaj moramo poiskati kontrolo.“

„Razkropite se!“

„Pridite sem, tukaj sta ta dva zelenca!“

Eden od njiju vzklikne: „Pojdite skozi živo mejo..“ Ajmo!

Ne! Dvajset točk minusa! Kake svinje!

„Eh, saj so tak rekli! Ne sekirajte se!“

„Šibajmo!“

„Neva, nariši garažna vrata!“

„Če ne vem! Raje jih zapri, bomo laže!“

„Počakajte! Ostanite v vrsti. Puž! Ne hodi naprej. Zdaj lahko spet izgubimo točke in to samo zaradi tebe.“

„Ajde! Od gozda naprej zmerite šestdeset korakov, potem na desno, skozi križišče do naslednje kontrole!“

„Glej tršico Čoklovo!"

Hura!

„Puž ! Nariši mlin!"

Tovarišica tarna: „Joj, kako me trosi!"

„Na katero stran zdaj, Alenka?"

„Desno!"

„Tecimo!"

„Alenka! Evgen!"

„Kam tako hitro, saj imamo dovolj časa!"

Hitro! Za nami je osmi razred! Bojana, spet! Ne hodi več naprej! Peter!

Ej! Ej! Kaka živčnost nas preganja. Sigurno smo zašli!

Nikjer nobene kontrole. Ne ustavljajmo se! Jao!

„Sama trava!"

„Kje je le cilj?"

Haaa!

„Maja, glej povoženo mačko!"

„Natalija, ne! Vstran se obrni!"

„Te blesave kontrole!"

„Kako dolgočasna pot!"

„Piška! Zaderi se, naj bodo vsaj nalo bolj tiho!"

Že smo pri drugi kontroli.

„Mir!"

O, lej ga Kozjakoviča!

„Zginite v koloni čez cesto!"

Ah, kako se repenči. Saj sem vedela. Cilj je spet na gradu.

Spodaj pa Kolenkica: „Ne cvilite! Zberite se štirje in nesite ranjence do vrha, ampak na različne načine. Aj , naprej!"

Neva nori in vzklika: „Jaj, kako je Čarika težka!"

Smola pa taka. Kako jo bomo zvlekli do gradu?

Ena ura in tri minute! Super!

„Ja, greva na malico?"

„Kaj pa je za jesti?"

„Enolončnica!"

„Mujam! Zdaj se je bom nažderala!" Kako je fino sedeti na soncu in jesti slastno zelenjavno juho.

„Ne morem vstati. Karmen, pomagaj!"

„Če greš domov!"

„Jaaaaaa! Adijo, babe..."

S PRIJATELJI IZ PTUJA

Letos sem prvič taborila. Učenci s Frankfurta smo se pridružili Ptujčanom in se z njimi odpeljali na morje v Kaštel Stari. Vsak dan smo se kopali in sončili. Z ladjo smo se odpeljali na otok Čiovo in v Split. Vodniki tabora so nas naučili mnogo lepih slovenskih pesmic. Ob večerih smo napravili taborni ogenj in ob njem praznovali dan vstaje slovenskega naroda.

Še si želim taboriti s prijatelji iz Ptuja. Hvala, da so nas vzeli s sabo.

Daniela Jurak, 5.r. slov.dop. šole
Frankfurt/M

SPOMINI NA POLETJE

Počitnice so končane. Nanje so mi ostali le lepi spomini in spomini na nepozabno poletje. Za trenutek zaprem oči. Pred menoj vstajajo veličastne bele zgradbe Splita, valovito morje in ob meni se smeje dekleta in fantje. Vsi prijatelji. Tomaž, Igor, Zlatko, Simona in Barbara! Kolikokrat mislimo na vas, kako radi bi vsaj čez nedeljo prileteli k vam! Pa smo tako daleč eden od drugega.

Naš tabor je bil edinstven. Večkrat neposprevljen, saj smo se redu šele privajali. Veselo smo klepetali v šotorih in nič nas ni motilo opozorilo, da je že noč. Po jutranji telovadbi smo bili še vedno zaspani. Predramila nas je voda in prijetno kopanje v njej.

Najbolj veseli smo bili večerov. Po taboru smo se dogovarjali, kam bi šli, da bi nam bilo prijetno. Največkrat smo bili v discu. Tam je bil višek naše zabave. Plesali in veselili smo se ob svoji mladosti. Srečni, presrečni smo ob določeni uri bili zopet v taboru.

V spomину mi oživi poslednji večer ob tabornem ognju. Vodnica Simona nam je pripravila zares smešen program. Izbirali smo tudi najlepše moške noge in s tem naslovom se je ponašal naš Brane.

Prehitro je sonce naznanilo poslednje jutro. Nič nas ni več vleklo na obalo. Skupaj smo posedali po taboru in si zapisovali naslove. Radi in s spoštovanjem smi tokrat počistili taborni prostor.

Naša himna je poslednjič zadonela po taboru. Sledili so stiski rok, priča nepozabnemu prijateljstvu. Jokali smo ob slovesu.

Etna Moravec, 8.r. slov. dop. šole

Frankfurt/M

-25 -

V spominu mi oživi poslednji večer ob tabornem ognju. Vodnica Simona nam je pripravila zares smehen program. Izbirali smo tudi najlepše moške noge in s tem naslovom se je ponašal naš Brane.

Prehitro je sonce burnenilo poslednje jutro. Miš nas ni več vleklo na obalo. Skupaj smo posedali po taboru in si zapisovali naslove. Radi in s spoštovanjem mi takrat počistili taborni prostor.

Naslednji dan je bilo poslednje jutro po taboru. Mislili so stiski rok, priče nepozabnega prijateljstva. Jokali smo ob slovesu.

Kuna Moravce, B. S. Slov. rep. Šole

Frankfurt/Š